

A
BOLDOGÍTÓ
SOHA!

LYNN PAINTER

A
BOLDOGÍTÓ

— SOHA! —

KOSSUTH KIADÓ

A fordítás alapja:
Lynn Painter: *Happily Never After*
First published in 2024 by Berkley,
an imprint of Penguin Random House LLC

FORDÍTOTTA
Nimila Ágnes

SZERKESZTETTE
Winter Angéla

BORÍTÓTERV
Nathan Burton Design

ISBN 978-963-636-457-1

Minden jog fenntartva

© Lynn Painter 2024
© Kossuth Kiadó 2025
© Hungarian translation Nimila Ágnes 2025

KEVINNEK

Régebb óta vagyok szerelmes beléd, mint amióta nem.*

*Ezt nagyon romantikusnak találtam, amikor először eszembe jutott, de második ránézésre inkább csak egy ténszerű összegzés az éveim számáról, és arról, hogy mióta vagyunk házasok. Tehát...

KEVINNEK

Hihetetlen, hogy soha nem untalak meg. Még mindig, ennyi év után is te vagy nekem a legkedvesebb ember az egész világon.

Hú, ettől is elég öregnek tűnünk. Azt hiszem...

KEVINNEK

Rólad ugyanaz jut eszembe, mint a Newhart című tévésorozat főcímdaláról.

Mi ugyan értjük ezt, de az olvasók azt hihetik, hogy valamilyen idegesítő, esetleg szomorú, netán szerelmes dalról van szó. Tehát inkább...

KEVINNEK

VELED JOBB AZ ÉLET,
MINT EGY ROMANTIKUS VÍGJÁTÉK.

EGY

Sophie

Amikor apám felemelte a fátylamat, és nyomott egy puszit az arcomra, majd átadott Stuartnak, majdnem elhánytam magam.

Illetve először legszívesebben lekevertem volna egyet az ostobán vigyorgó vőlegényemnek.

Utána akartam hányni.

Végül inkább belekaroltam, és viszonoztam a mosolyát, ahogy az egy rendes menyasszonytól elvárható.

A lelkész belekezdett a szerelemről szóló, közhelyes beszédbe, nekem pedig az izgatottságtól egyre gyorsabban vert a szívem. Esküszöm, éreztem, ahogy kétszáz szempár szegeződik a Jacqueline Firkins esküvői ruhám hátuljára, és semmi mást nem hallottam, csak a pániktól az ereimben lüktető pulzusom ütemes tamtamját a dobhártyámon.

Vajon már itt ül a vendégek soraiban? Vagy üvöltve fog berontani az ajtón?

Vagy – istenem – mi van, ha el sem jön?

Hallgattam Pete lelkész szerelemről szóló, hazug frázisait. A fotós mindeközben közvetlenül tőlem jobbra letérdelt, és

közeliket készített az arcomról, ezért mosolyt erőltettem magamra. Igyekeztem egy boldog menyasszony látszatát kelteni.

– Olyan idegesnek tűnsz – suttogta Stuart, és alig észrevehetően elmosolyodott.

Őszintén szólva nem tudom, hogy abban a pillanatban miért nem vágtam szájon.

– Köszöntöm a tisztelt egybegyűlteket – mondta a lelkész, és a násznépre mosolygott. – Azért gyűltünk ma itt össze, hogy megünnepeljük Sophie és Stuart szent egyesülését.

Éreztem, ahogy a nyugtalanságtól elakad a lélegzetem. A lelkész folytatta, és egyre közelebb volt a pillanat. A decemberi esküvőhöz választott csillogó fények és örökzöld ágak hirtelen olyan rikítónak tűntek, hogy már vártam, mikor ugrik elő a templom hátsó részéből a *Polar Expressz* hajléktalan szelleme, és röhög a pofámba a balekságom miatt.

Joggal tehetette volna.

Kérlek, kérlek, kérlek – gondoltam, és a pániktól összeszorult a mellkasom. A lelkész szavai nyomán egyre erősödött a szorongásom.

Stuart, a mindenben támogató másik felem megfogta remegő kezemet, én pedig olyan erősen viszonztam a szorítását, amitől meglepetten nézett rám.

– Ha a jelenlévők közül bárkinek tudomása van a házasságot akadályozó körülményről..., szóljon most, vagy hallgassa el örökre.

– Nekem van!

Morajlás söpört végig a kápolnán. Megfordultam, ám a felegyenesedő férfi egyáltalán nem az volt, akire számítottam. Magas volt, és kifogástalan megjelenésű: grafitiszürke

öltönyt, fehér inget, szürke nyakkendőt és hozzáillő zsebkendőt viselt. Úgy nézett ki, mint Henry Cavill kaszkadördublőre (ha van olyan), csak sötétebb hajjal és markánsabb szempárral.

Őszintén szólva el tudom képzelni, hogy csak a hecc kedvéért jött el, mint Vince Vaughn az *Ünneprontók ünnepében*, habár ez a pasi sokkal jobban illett volna egy bírósági tárgyalóterembe.

– Elnézést a zavarásért – mondta nyugodt, mély hangján.
– De ők ketten *semmiképpen sem* házasodhatnak össze.

– Ki az? – sziszegte Stuart, és vádlón nézett rám. Halk duruzsolás hallatszott a padsorok felől.

– Ó, ő nem ismer engem, Stuart – folytatta a férfi, aki látszólag remekül érezte magát ebben a kényelmetlen szerepben. Az egyik szemöldökét megemelve hozzátette: – De a barátom, Becca ismeri *magát*.

Elakadt a lélegzetem, teljesen hiteles volt a reakcióm, bár azért előtte gyakoroltam egy kicsit. Tudtam, hogy jön majd egy ilyen fickó, de nem számítottam rá, hogy ennyire...

Jó. Lesz.

Jól csinálta. Ugyanolyan sokkot kaptam attól, ahogy beszélt, mint két nappal ezelőtt attól, hogy megtaláltam ezt a bizonyos *Beccát* Stuart telefonján.

– Figyeljen, öregem, nem tudom...

– Stuart. Fogja be! – A férfi a csuklójára pillantott, és megigazította a mandzsettáját, mintha Stuart pusztán látványa is untatná. – A gyönyörű Sophie sokkal többet érdemel egy szélhámós férjnél. Gondolom, a jelenlévők közül sokan tudják, hogy nem ez volt az első eset. Nem volt tavaly egy Chloe nevű csaj is?

– Nem tudom, ki maga, de ez *baromság*. – Stuart elvörösödött, és előbb a férfira meredt, majd szúrós tekintettel rám nézett. Az arcát fürkésztem, és eszembe jutott, hogy nézett ki, amikor zokogva könyörgött a bocsánatomért a Chloe-féle ballépés miatt. Volt pofája a képembe hazudni: „Ugye tudod, hogy nem igaz?”

Összeszorult a gyomrom a színlelt ártatlanság láttán. Csak annyit mondtam: „Honnan tudhatnám? Nem Becca az a lány, akitől az éjszaka közepén kaptál SMS-t, mire csak annyit mondtál, hogy téves szám?”

– Mert téves szám *volt* – mondta dühösen. – Ez a fickó egyértelműen el akarja rontani a napunkat, és te hagyod neki, Soph.

– Akkor add ide a telefonodat – kértem nyugodtan, miközben Pete lelkész megigazította a gallérját.

– *Hogy mi?* – Stuart vörösülő arca immár el is torzult. A násznépre nézett, mintha tőlük várna segítséget.

– Ha nincs semmi rejtegetnivalója, Stuart – mondta a Tiltakozó, még mindig állva, és ugyanolyan mély, nyugodt hangon, mintha ez az egész helyzet teljesen természetes lenne –, akkor nyugodtan megmutathatja neki a telefont.

– Maga szemétláda! – kiáltotta Stuart, és a fickó felé rohant. Elszabadult a pokol, mert az összes haverja ment utána, bár nem derült ki, hogy megpróbálják visszatartani, vagy a kilátásban lévő bunyó reményében tartanak-e vele.

Férfiak üvöltözésének és sűrűre öltönyök suhogásának kakofóniája töltötte be a teret.

– Stuart, ne! – kiáltotta az anyukája abban a pillanatban, amikor Stuart behúzott egyet a tiltakozó fickónak.

– Ó, istenem – dűnnyögtem magam elé. Hitetlenkedve figyeltem, hogy a fickónak meg sem kottyant az ütés, mint-ha nem is érezte volna.

Stuart apja rám nézett, és csak ennyit tudott kinyögni:

– Jesszusom.

Pete lelkész pedig láthatóan elfelejtette, hogy a galléjára rögzített mikrofon be van kapcsolva, mert felsóhajtott, és azt mondta:

– Maguk most szívatnak, basszus?

– Arra, hogy megmenekültél a Stuart nevű veszedelemtől – mondta Asha, és felemelte a felespoharát.

– A menekülésre – ismételt meg, és lehajtottam a Cuervót.

Égette a torkomat – úristen, mennyire *utálok a tequilát!* –, de örültem a hatásának. Zúgott a fejem az esküvői balhé után, és nagyon vágytam valamire, ami segít elfelejteni. Négy óra telt el a szertartáson kitört verekedés óta, és egy óra azóta, hogy Stuart kipakolta az összes holmiját a nászutaslakosztályból, mégis úgy éreztem, mintha csak pár pillanattal korábban történt volna.

– Hú! – Asha felkiáltott, és lecsapta a poharát a pultra.

Igen, egy pohárral előttem jár, és sokkal jobban bírja.

A nászutaslakosztályban a két erkélyajtó között volt egy teljesen felszerelt bárpult, amit abban a pillanatban, hogy Stuart lelépett, birtokba is vettünk.

– Még mindig nem hiszem el, milyen tökéletesen sikerült – mondta a fejét ingatva. – Úgy értem, természetesen ezért

a forgatókönyvért fizettünk, de az a pasi elérte, hogy az összes vendég *gyűűűűlölje* a hűtlen Stuartot, és együttérezzen veled.

A Hűtlen Stuart. Nagyon bírtam, hogy megmondta a véleményét Stuartról – végül is ez a barátok dolga –, de még mindig lesújtott Stu hűtlensége. Igen, már korábban is megcsalt, nem mondom, hogy nem tudtam, de teljes szívemből hittem, hogy az csak egyszeri félrelépés volt, és mint a strucc, amelyik homokba dugja a fejét, elhittem az „örökké együtt, életünk végéig” dumát.

Amíg két nappal ezelőtt meg nem néztem a telefonját.

– *Annyira* megkönnyebbültem, hogy kizárólag Stuartot terheli a felelősség az elmaradt esküvő miatt, nem pedig engem és a szüleimet – mondtam, és előrehajoltam a széke-men, hogy elvegyek a pultról egy sütit.

Amíg Asha elő nem állt a rendhagyó megoldás ötletével, beletörődtem, hogy hozzámegyek Stuarthoz, és majd utólag kérvényezem a házasság érvénytelenítését. Tudtam, hogy teljes örültség végigcsinálni az esküvőt, de ez volt az egyetlen módja annak, hogy ne apám fizesse meg az árát a meghiúsult kapcsolatomnak.

Kicsomagoltam az uzsonnát, és még mindig csodálkozva ráztam a fejem.

– Hihetetlen, hogy bejött a terv – helyeselt Asha is, és átnyúlt a Twinkies sütemény doboza fölé, hogy töltsön még egy kis tequilát. – Isten áldja a Tiltakozót!

KETTŐ

Bekopogtam a szállodai szoba ajtaján, és vártam.

Ezt a részt szerettem a legkevésbé.

A menyasszony, aki minden követ megmozgatott, hogy meghiúsuljon az esküvő, az esetek többségében egy érzelmi roncs szokott lenni ilyenkor, annyira sokkolja, hogy véget ért, amiről azt hitte, élete hátralévő részének nyitánya lesz.

Én pedig nem igazán értek a vigasztaláshoz. Az együttérés és a „nekem elmondhatod” sem az erősségem.

Csak fizessenek ki, és már itt sem vagyok.

Mellékesen megjegyzem: ki az a hülye, akinek nincs Venmója vagy PayPalja?

Zajt hallottam, aztán nyílt az ajtó.

– A Tiltakozó! – Szőke nő mosolygott rám a túlméretezett Red Hot Chili Peppers-pólójában. – Asha vagyok. Veled beszéltem telefonon...?

Á, igen. A menyasszony legjobb barátnője, és az egyetemi szobatársam unokatestvére.

– Akkor tehát te vagy Tom unokatestvére.

– Igen! – Megint elvigyorodott, és ekkor esett le, hogy teljesen be van rúgva. – Kerülj beljebb!

Kitárta az ajtót, én pedig beléptem a menyasszonyi lakosztályba. Hatalmas nappali, balra a hálószoba – ha jól láttam, rózsaszirmokkal teleszórván –, ezüst jégvödör a dohányzóasztalon, benne egy üveg pezsgő.

Tipikus.

Jobbra pillantottam, és megláttam a pultot, középen egy nyitott tequilásüveggel, mellette két felespohárral.

Ez már kevésbé tipikus.

– *Csodálatos* voltál! – visította a lány, és elképedve rázta a fejét. Közben a bárpultozó lépett, és felkapta az üveget. – Tommy mondta, hogy bízzak benne, de fogalmam sem volt, hogy te ilyen profi vagy.

Elmosolyodtam, és elmormoltam egy köszönömöt. Sosem tudom, mit válaszoljak erre. Nem mintha büszke lennék a teljesítményemre. Nem színész vagyok, aki mindig elismerésre éhes, a rohadt életbe!

Ezt a melót csak alkalmi pénzkereseti lehetőségnek tekintettem.

A következő pillanatban kivágódott az erkélyajtó, és berohant a menyasszony – Sophie –, és Ashához fordult.

– Még!

Legalábbis úgy *nézett* ki, mint a menyasszony.

Az oltár előtt gyönyörű volt. Rendezett kontyba fésült frizurája kiemelte világosbarna szemét és hosszú, kecses nyakát. Úgy *nézett* ki, ahogy elképzelésem szerint egy menyasszony meg akarna jelenni az esküvője napján.

Most viszont *összevissza* állt a haja. Hevenyészett kontyba fogta, de hosszú, göndör tincsek lógtak az arcába, mintha

épp egy medvével birkózott volna. Már nem volt rajta smink, amitől úgy nézett ki, mint egy tinédzser, az esküvői ruhát pedig Chicago Bears-mezre és egy leggingsre cserélte.

És... hótaposóra.

Amikor meglátott, megállt, és egy széles mosoly suhant át az arcán.

– Te... vagy... Az én. Hőszöm.

Kinyitottam a számat, hogy megszólaljak, de a mutatóujjával jelezte, hogy ne mondjak semmit.

– Adj egy percet. Be kell fejeznem egy projektet.

Elhűlve néztem, ahogy Asha odadob neki egy sütit, majd a csaj eltűnt az erkélyen.

– Akarom tudni? – kérdeztem továbbra is a tolóajtót nézve.

– A sütemény nem teszi tönkre a Volvo fényezését, szóval, nem okoz kárt ezzel a kis csínnyel – magyarázta Asha. Megfordult, és a pult mögötti polcon sorakozó piásüvegeket nézte. – Elég, ha ennyit tudsz.

Arra gondoltam, hogy abban a pillanatban egyszerűen kilépek a szállodai szobából, mert (a) ez nyilvánvalóan nem az én dolgom, és (b) elmúlt hét óra, és éhes voltam.

De amikor megláttam, hogy a menyasszony lendíti a karját, és profi irányítókat megszégyenítő dobással hajtja le az erkélyről a süteményt, úgy döntöttem, maradok még egy percet.

– Kérsz egy italt? – kérdezte Asha, aki éppen egy tequilát készült tölteni magának.

Mielőtt válaszolhattam volna, a menyasszony visszajött, és miközben becsukta maga mögött a tolóajtót, azt mondta:

– Valami másra kell váltanunk.

– Micsoda? Miért? – értetlenkedett Asha duzzogva. Fel-
emelte a tequilásüveget, és azt mondta: – Jose a barátunk.

– Nem. – A menyasszony megrázta a fejét, és lerúgta
a csizmáját. – Bármennyire is szeretnék ma berúgni, nem
akarom fejjel előre egy szálloda vécéjében végezni. Ha jól
sejtem, csúnya betegségeket lehet úgy elkapni.

– Biztos, hogy nem – mormoltam az orrom alatt.

– Mit szólsz egy snapszhoz? – vetette fel Asha.

– Válasszon a Tiltakozó – felelte Sophie, és mosolyogva
felém fordult. – Mit igyunk?

– Whiskey-t – mondtam, és azon tűnődtem, vajon mi-
lyen italt szokott inni. Mert menyasszonyi ruhában Cosmo-
politan-koktél-rajongónak tippeltem volna, vagy esetleg
Chardonnay-hívőnek. De ez a süteményhajigáló, vad tekin-
tetű csaj egyelőre rejtély volt számomra. – Hacsak nem vala-
mi könnyedebbet akarsz inni.

– Egyáltalán nem – válaszolta a lány, kihúzta a hajából
a gumit, és kirázta a kontyát. – De a tequila túlságosan ütős.

– Igyál velünk, Tiltakozó! – visította Asha. – Már jön
a pizza.

– Először is, most már ne hívjatok így!

– Miért? – kérdezte Sophie csípőre tett kézzel és össze-
vont szemöldökkel. – Mi is az igazi neved?

– Max – feleltem. – Parks.

– *Max* – ismételte meg, a plafonra emelve a tekintetét,
mintha az véleményezhetné a nevemet. – Figyelj, szép név
meg minden, de a Tiltakozó egy fokkal jobb.

– Úgy hangzik, mint egy gagyi szuperhősnév.

Felnevetett, és nevetés közben apró ráncok jelentek meg
az orra körül.

– Mint valami ügyvéd, aki belepottyant a radioaktív szemébe, igaz?

– Pontosan – helyesltem.

– Milyen whiskey legyen, Tiltakozó? – kérdezte Asha a bárpult felé mutatva. – Iszol velünk, ugye?

– Köszönöm, de nem...

– *Persze hogy* nem – mondta Sophie tettetett haraggal, és felült a két bárszék egyikére. – Ő is csak egy férfi, és mint ilyen, ő sem tud egyebet, mint csalódást okozni. Örökkön örökké. Kérlek, tölts egy felest, Ash.

– Nem azt mondtad épp az imént, hogy én vagyok a hősöd? – kérdeztem. A zsebembe csúsztatam a kezemet, de ő ügyet sem vetve rám a felespohárért nyúlt. – Úgy két perccel ezelőtt?

– Hősies volt, amit tettél, és nagyon hálás vagyok érte – mondta, és tökéletesen manikűrözött ujjait végighúzta az apró pohár peremén, majd hátat fordított nekem. – De amit mondtam, megmondtam. Asha, drágám, töltenél nekem egy whiskey-t?

Ahogy ezt mondta, és ahogy direkt lekezelően viselkedett velem, arra késztetett, hogy levegyem és a kanapéra dobjam a kabátomat, majd megragadjam a másik bárszéket.

– Legyen inkább kettő.

Felém fordult, és felvonta a szemöldökét.

– Maradsz?

– Nem tehetem tönkre a férfiak hírnevét azzal, hogy csalódást okozok neked, nem igaz? – kérdeztem, és kézbe vettem a felest, amit Asha elémm csúsztatott. – Mire iszunk?

Lassan elmosolyodott, és felemelte a poharát.

– Az utolsó pillanatban lefűjt esküvőre.

Én is megemeltem az enyémet.

– Az utolsó pillanatban lefűjt esküvőre.

HÁROM

– Jól van? – kérdeztem. Elfordítottam a tekintetemet a tévéről, és a Tiltakozóra néztem, aki éppen a részeg Ashát cipelte a vállán az ágy felé, miután a barátnőm elaludt az egyik bárszéken, és majdnem a padlóra zuhant.

Max halkán becsukta maga mögött a nagy hálószoba ajtaját, és bólintott.

– Már horkol.

Nem tudtam, mit gondoljak a Tiltakozóról, hogy jó ember-e, vagy sem, de nagyon jól éreztem magam vele. Lazán kigombolta az ingét, levette a nyakkendőjét és a cipőjét, és úgy nyakalta velünk együtt a feleseket, mintha mindig is a baráti társaságom tagja lett volna.

Mondjuk, nekem nem is volt baráti társaságom – az egyetlen barátom Asha volt, a násznép többi tagja Stuarthoz tartozott, de akkor is.

Visszapillantottam a filmre, és unottan konstatáltam, hogy Cameron Diaz éppen elsírja magát az autó hátsó ülésén.

– Ez az, amikor elmennek neki otthonról, és úgy gondolja, jó ötlet feladni mindent egy férfiéért. Csak azért, mert miatta teltek meg a könnycsatornáik!

Max lehuppant mellém a kanapéra, és feltette a lábát a dohányzóasztalra.

– Stuart elrontotta neked a *Holiday*-t?

Odafordultam felé. Ahogy rám nézett, észrevettem a szemében játszó huncutságot. Tényleg jóképű, gondoltam.

– Istenem, dehogyan – feleltem. – A *Holiday* önmagában egy katasztrófa!

– Nem szereted?

– Utálom a romantikus vígjátékokat.

– Tényleg? – kérdezte meglepetten.

– Annyira irreálisak, mintha idióták írnák őket, akiket beoltottak szerelmes reménykedéssel, és akiknek romantikus téveszmékkel van tele a fejük! – *Lehet, hogy egy kicsit túloztam?* – Ha engem kérdezel, ők is a probléma részei.

Felkapott az asztalról egy doboz rágcsálnivalót, a hasára tette, aztán a szájába dobott egy diót.

– Milyen problémára gondolsz? A szerelemre?

Értetlenkedve néztem rá, és én is felvettem egy szemet.

– Nem a szerelem a probléma. A probléma az, hogy úgy beszélünk róla, mintha ez lenne az egyetlen dolog, ami számít az életben. Pedig nem is létezik.

– Erre azt mondanám, „ki bántott meg?” – mondta, és még hátrébb hajtotta a fejét, magasra dobott egy mogyorót, majd elkapta a szájával. – De mivel nemrég húzott be nekem egyet az exvőlegényed, pontosan tudom a választ.

– Stuart nem bántott. – Ráharaptam a dióra, és megráztam a fejem. Még mindig forrt bennem a düh a történetek és a saját rossz döntéseim miatt. – Feldühített, és legszívesebben agyonvertem volna az Úr házában, de *nem* bántott.

Erre összevonta a szemöldökét.

– Ugyan már! Teljesen érthető.

– Igen, tudom – feleltem. Elcsíptem a kétkedő tekintetét, és felegyenesedtem. – De tényleg nem bántott. Biztos voltam benne, hogy hűtlen lesz. Elkövettem azt a hibát, hogy logikus érvek alapján jó ötletnek gondoltam a házasságot, de a megcsalás nem lepett meg, és nem is bántott meg.

Abbahagyta a rágcsálást.

– Te számítottál rá, hogy a vőlegényed megcsal?

– Max, engem minden egyes srác megcsalt, akivel valaha is dolgom volt, kezdve azzal a fogszabályozós trombitással, Jack Snookkal, még nyolcadikban. – Max arcán szánakozó kifejezés suhant át, mire felemeltem a kezem, hogy meg ne szólaljon. – És mielőtt valami kedves és vigasztaló dumával jönnél, hogy „idióták voltak”, kérlek, tudd, hogy nem veszem magamra az idiótaságukat. *Tudom*, hogy idióták voltak, és hogy nem az én hibám volt.

Felvonta a szemöldökét, és egy kézmozdulattal arra bátorított, hogy folytassam.

Így hát folytattam.

– Mert ez a baromság: az Igaziról szóló mese. Egyetlen ember, akivel az egész életedet leéled, boldogan együtt a sírig? Ennek aztán tényleg semmi értelme. Ez egy mítosz, és az az igazság, hogy minden egyes ember képes megcsalni a párját, ha a körülmények úgy hozzák.

– Húha. – Félrebillentette a fejét, és összehúzta a szemét.
– Te ezt tényleg komolyan gondolod.

– Komolyan. – Kicsit megfordultam a kanapén, valamiért mindenáron meg akartam ezt értetni vele. Nem ismerem a háttértörténetét, de mivel tudtam, hogy pénzért esküvőket szakít félbe, arra következtettem, hogy ő *megért engem*.

– Erős a gyanúm, hogy a szerelem csak egy tréfa, amit az agyunk az utódnemzés érdekében űz velünk. A fajfenntartásért, meg ilyenekért. Beindul a szerotonin és a többi hormon, és az egész csak egy ügyes csel, hogy tovább képesszünk a nem létező varázslatért.

– Szerelem nélkül is lehet utódot nemzeni. És mi van azokkal a párokkal, akik ötven éve boldog házasságban élnek? – Felém fordult, így szemtől szemben ültünk a puccos szállodai kanapén. – Akik soha nem csalják meg a párjukat. Ezt mivel magyarázod?

– Szerencsével, jellemmel és kemény munkával. – Megvontam a vállamat. – Az én nagyszüleim is ilyenek; negyvenhét éve boldog házasságban élnek. De az a helyzet, hogy az „igaz szerelem” csak egy címke, amit a jól működő párkapcsolatokra ragasztunk, hogy fenntartsuk a mítoszt.

– Folytasd – mondta, félig mosolyogva, mint aki szórazkótatónak találja az elméletemet.

– Ez olyan, mint amikor jóbarátot vagy jó lakótársat találunk – Stuarttal én is erre törekedtem. A nagyszüleim szeretik egymást, jól kijönnek egymással, és megtalálták a módját, hogy kényelmesen együtt éljenek, és felépítsék az életüket. Ez csodálatos, de attól még nem jelenti azt, hogy ez az „igaz szerelem”.

– Mi a különbség? – kérdezte, az állát dörzsölte a kezével, és nagyon mélyen a szemembe nézett, mintha még soha nem hallott volna ehhez fogható érdekességet.

– Az a különbség, hogy valószínűleg bárki más oldalán is ugyanilyen jól ellennének. Ők nem lelki társak, hanem két összeillő ember, akik megtalálták a módját, hogy működjön a közös életük. Ami igazából egyáltalán nem jelent semmi különöset.

– Hmm – dünnyögte összeszorított szájjal, de nem tudtam eldönteni, hogy ez az egyetértés vagy az ellenkezés hangja volt-e. Így hát tovább nyomultam, azzal a küldetéssel, hogy bebizonyítsam azt, amin a Stuart-botrány óta hátrározottan gondolkodtam.

– Nyolc *milliárd* ember él a világon – magyaráztam, és megráztam a fejemet az abszurditáson. – Hogyan lehetsz biztos benne, hogy megtaláltad életed egyetlen „igaz szerelmét”, ha még a földön élő embereknek az egy százalékával sem találkoztál? Akár milliókkal is lehet pontosan ugyanolyan kapcsolatod, mint azzal a bizonyossal, pusztán az összeillőség miatt.

– Ez így van – mormogta, bár szerintem nem teljesen osztotta a nézeteimet. – Akkor tehát a nagyszüleidet is beleszámítod a „mindenki potenciálisan megcsalja a párját” forгатókönyvbe?

– Persze – bólogattam. – Nem akarok ezen kattogni, mert *undi*, de még Don és Mabel is félrelépne, ha megfelelő kémia és lehetőség adódna hozzá.

Max hunyorgott.

– HmMMM.

– Mit jelent az, hogy „hmmmm”? – kérdeztem kuncogva, amitől magasztos beszélgetésünkbe némi komolytalanság vegyült. – Nem értesz egyet?

– Őszintén – mondta, sötét szemét összeszűkítve, miközben valahová a vállam mögé nézett, mintha a gondolataiba merülne. – Lövésem sincs.